

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

ISTORIA POVESTITĂ COPIILOR

REGINA MARIA

și MAREA UNIRE

ilustrații de
Alexia Udrîște

SIMONA ANTONESCU

nemi

Cuprins

Prolog.....	7
1. O regină, o prințesă și un spital de campanie	9
2. La Palatul Regal din Iași	32
3. Pe urmele scrisorii misterioase.....	48
4. Străbunicul Andrei, care nu voia să se nască.....	63
5. Copiii au dispărut de acasă	74
6. Bunicul Zosim coboară în cufăr	83
<i>Chemarea de la Blaj.....</i>	107
<i>Știați că?</i>	108
<i>Primul cod rutier.....</i>	110

1

O regină, o printesă și un spital de campanie

După numai o săptămână de la prima lor călătorie în trecutul familiei, gemenii Ilinca și Călin puseseră deja, fără să știe asta, măriile întrebări ale aventurii lor: cum a apărut acest Manuscris al Gemenilor și cine îl scrie, dar mai ales ce rol are bunicul lor în toate acestea?

Respect per Pe de altă parte însă, și bănuielile buni-

cului Zosim creșteau. Călin nu putea uita seara în care, la culcare, chiar înainte să le stingă lumina și să închidă ușa camerei lor, bunicul îl întrebase: *tu de unde știi că Mircea cel Bătrân era Tânăr?* Ca să iasă din încurcătură, se prefăcuse atunci că este doborât brusc de un somn greu, dar știa că nu va scăpa aşa de ușor și că bunicul va fi mult mai atent de acum înainte.

Duminică după-amiaza se hotărâră să coboare, pentru ultima oară săptămâna aceea, în lumile din cufăr. Podul îi întâmpină ca de obicei cu umbre tainice și mult praf. Copiii prinseră a se roti pe călcâiul drept spre stânga, în vreme ce rosteau într-un glas descântecul:

Timp, deschide-te,

Și primește-ne!

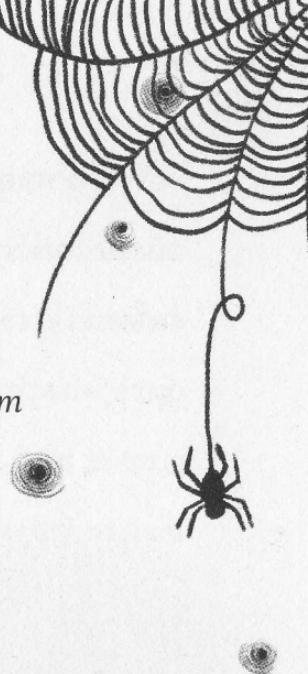
Trei peceti de mărgean căutăm

Și pe tine te rugăm:

Arată-ne calea,

Auzi-ne chemarea!

Nu terminară bine ultimul vers când cufărul păru să prindă viață, trăgându-i spre el ca un aspirator uriaș. Trecură peste marginile lui fără temerile de altădată. Știau acum unde merg și prin ce fel de întâmplări vor avea de trecut. Cel puțin aşa își închipuiau ei. Lucrurile aveau să ia însă de data asta o întorsătură cu totul neașteptată, care va deosebi călătoria aceasta de oricare altă călătorie în cufărul din pod.

nările celor doi copii, imediat ce trecură prin cufăr și picioarele lor atinseră podeaua. Pe cerul gurii simțiră gustul ciudat al siropului de tuse care se ivea iarna în camera lor și pe care niciunul dintre frați nu putea să-l sufere.

- Bleah! șopti Călin, scuturând scurt umerii.

Se aflau într-o baracă sărăcăcioasă de lemn, mai lungă decât un vagon. De o parte și de alta erau aşezate paturi înguste, lipsite de orice confort. Tăcerea era spartă numai de clinchete de ustensile metalice care inspirau teamă copiilor, făcându-i să regrete acum că se avântaseră în această ultimă călătorie a săptămânii.

Din loc în loc, printre paturile nenumărate se strecuraseră infirmiere îmbrăcate ciudat, ca niște călugărițe cu străie albe. Una dintre

Respecțele purtau o banderolă de mătase peste piept și o decorație frumoasă, cu fundă. Copiilor le fu impedită că au nimerit într-un spital atunci

când văzură apropiindu-se doi doctori. Pe cap purtau caschete militare, iar la gât, peste halatele albe, le atârnau niște stetoscoape cu pâlnii de lemn.

pior mic, se odihnea o caschetă ostășească.

– Sunt soldați, pricepu Ilincă. Toți sunt soldați sau ceva. Până și doctorul.

În tăcerea ca o durere din jur, șoapta Ilincăi se strecură până în celălalt capăt al barăcii. Din spatele fustelor largi, albe, ale infirmierei cu decorație în piept se ivi, la auzul vocii de copil, chipul unei fetițe. Purta un paltonăș descheiat, iar sub el se putea zări o rochiță simplă, care-i cobora puțin sub genunchi. Le aruncă Ilincăi și lui Călin cea mai albastră privire, mai albastră

Respec chiar decât privirile lor, și ridică din sprâncene cum numai doamna învățătoare obișnuia să facă, atunci când clasa nu știa răspunsul la vreo întrebare.

- Asta-i un spital militar. A fost vreun război ceva pe aici, vorbi în șoaptă Călin la urechea Ilincăi, în vreme ce fetița se aprobia de ei.

- Sunteți aici tot ca să ajutați, ca mama mea și cu mine? îi întrebă ea, atunci când ajunse lângă cei doi gemeni.

- Nu știm cum am putea ajuta, recunoșcură cu sinceritate copiii. Noi căutăm, de fapt, o perie de gemeni, trebuie să aflăm numele lor.

Fetița în paltonăș se întoarse cu multă autoritate spre soldatul rănit din cel mai apropiat pat și îl întrebă direct dacă nu cumva are copii gemeni acasă.

Respect pentru Amintiri și singură fetiță, Alteță, răspunse soldatul cu respect.

- Nu este el, dar vă pot ajuta să întrebăm la toate paturile, le spuse fetița celor doi frați.

Ilinca însă nu mai auzise mare lucru după ce soldatul îi spusesese fetiței „Alteță“. Cum adică Alteță? Numai prințeselor li se spune Alteță. Ce, asta-i prințesă? Așa arată o prințesă? Și crinolina? Și diadema? Stai să vezi când va afla Diana, colega ei de bancă, una ca asta!

Același cuvânt al soldatului rănit îl făcuse pe Călin să o caute din priviri pe mama fetiței, infirmiera cu decorație în piept, iar acum nu o mai slăbea din ochi. *În general, mamele prințeselor sunt regine*, își spunea băiatul. *Trebuie să aflu unde suntem*.

- Unde suntem? scăpă el întrebarea înainte de a mai apuca să o șlefuiască puțin. Vreau

Respe[să] spun în ce an suntem? încercă mai apoi să o dreagă. Adică nu în ce an, normal că știu în ce an suntem, cum să nu știu, ce prostii vorbesc. De fapt mă întrebam cine ești?

Ajunsă la cel mai îndepărtat pat, regina, mama fetiței, părea acum să plănuiască ceva cu cei doi doctori militari. Aruncă o privire către fiica ei, iar prințesa o asigură că totul este bine, cu un semn discret din mâna.

- Uite, spuse ea, noi suntem aici numai de doi ani, aşa că pot înțelege că nu toată lumea de prin partea locului a ajuns să ne cunoască. Nu ai de ce să te jenezi. Ce-ar fi să luăm lucrurile de la început, cu niște prezентări potrivite? Eu sunt Principesa Ileana și am nouă ani, iar acolo este mama mea, Regina Maria. Suntem plecați cu toții de acasă, din București, de doi ani. De când dușmanii au intrat în țară

Respect pentru oameni și cărți
și au pus stăpânire pe capitală, toată lumea s-a
refugiat aici, la Iași. A fost tare greu.

- Noi suntem Ilinca și Călin și căutăm numele
unor copii gemeni de pe aici, spuse Ilinca.
Pentru noi sunt foarte importante, cu toate
că acum, când văd spitalul ăsta plin cu răniți,
pe Regina Maria îngrijindu-i cot la cot cu

